

GREFA VESELĂ:

Decizia Curții Constituționale nr. 1197 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 din Codul penal¹⁶²

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Teia Sponte și însușită de George Becali, Gheorghe-Radu Marino, Raul Volcinschi, Alina-Florentina Ciul și Victor Pițurcă în Dosarul nr. 1.912/33/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

După încheierea dezbaterilor, se prezintă, pentru autoarea excepției Alina-Florentina Ciul, apărătorul ales Traian Alb, cu împuternicire avocațială la dosar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1912/33/2008, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal.

Excepția a fost ridicată de Teia Sponte și însușită de George Becali, Gheorghe-Radu Marino, Raul Volcinschi, Alina-Florentina Ciul și Victor Pițurcă cu ocazia soluționării unei cauze penale privind săvârșirea, printre altele, a infracțiunii prevăzute de art. 255 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 din Codul penal încalcă dreptul de proprietate privată, libertatea economică, prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, precum și prevederile din Tratatul de la Lisabona privind promovarea obiectivelor europene ale sportului, întrucât extinderea calității de funcționar, cerință esențială pentru incriminarea infracțiunilor de luare sau dare

¹⁶² Publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 732 din 3 noiembrie 2010.

de mită, la orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei persoane juridice de drept privat, în speță sportivii semiprofioniști sau profesioniști, lărgeste, fără nicio justificare legitimă și constituțională și în absența unui interes general, regimul de “public”, în înțelesul prevăzut de art. 145 din Codul penal. Consideră că grevarea proprietății private printr-un asemenea regim special de incriminare și sancționare aduce atingere libertății economice, ca fundament al economiei de piață, în condițiile în care nu este implicată protejarea unui interes public.

Mai arată că în dreptul comparat poate fi subiect al corupției pasive exclusiv persoana care exercită o funcție publică, depozitară a autorității publice, însărcinată cu o misiune din serviciul public sau investită cu un mandat electiv public. Apreciază că, în actualul context de dezvoltare euro-atlantică a României, noul Cod penal (Legea nr. 286/2009) asimilează această concepție occidentală restrictivă și, drept urmare, definește numai termenul și statutul de “funcționar public”, fiind asimilată acestuia, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public. Precizează că poate fi subiect activ, respectiv pasiv al infracțiunilor de luare și dare de mită numai “funcționarul public”, astfel cum este definit de art. 175 din noul Cod penal.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la caracterul întemeiat sau neîntemeiat al excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 257/2001 și nr. 111/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare,

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, ale art. 45 referitoare la libertatea economică, ale art. 135 alin. (1) privind economia de piață și ale art. 148 alin. (2) referitoare la prioritatea reglementărilor comu-

nitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, precum și a prevederilor art. 165 paragraful 1 teza a doua din Tratatul de la Lisabona privind promovarea obiectivelor europene ale sportului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 147 alin. 2 din Codul penal au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 257 din 20 septembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 28 decembrie 2001, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 147 alin. 2 din Codul penal, Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere niciunei dispoziții și niciunui principiu din Constituție, ci se întemeiază pe acestea. Dacă, potrivit prevederilor art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție [actualul art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituția revizuită], reglementarea statutului funcționarilor publici se face prin lege organică, deci de către legiuitor, cu atât mai mult reglementarea statutului juridic al celorlalți funcționari este de atributul legiuitorului. Întrucât Constituția nu definește noțiunile de funcționar public și de funcționar, rămâne în sarcina exclusivă a legiuitorului să le definească. Este ceea ce Codul penal, care este o lege organică, face prin dispozițiile art. 147, în conformitate cu prevederile art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție [actualul art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituția revizuită], în sensul cărora infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică.

În același sens sunt și Decizia nr. 276 din 24 octombrie 2002, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 19 noiembrie 2002, Decizia nr. 111 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 7 martie 2006, și Decizia nr. 828 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 1 noiembrie 2007.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Totodată, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a stabili infracțiunile, ceea ce presupune nu numai incriminarea modalității de comitere a acestora, ci și, în anumite situații, circumstanțierea subiectului activ sau a celui pasiv. Prin urmare, noțiunea de “funcționar”, la care se raportează incriminarea prevăzută de dispozițiile art. 255 alin. 1 din Codul penal, nu este de rang constituțional, definirea și reglementarea statutului acestei categorii de salariați fiind de domeniul legii.

Pentru aceste considerente nu pot fi primite susținerile de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 44 alin. (2), art. 45 și art. 135 alin. (1) din Constituție.

În fine, constată că nu este de competența Curții Constituționale să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului de la Lisabona prin prisma art. 148 din Legea fundamentală. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratatul de la Lisabona, care a intrat în vigoare la data de 1 decembrie 2009, aparține instanței de judecată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1 - 3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,
în numele legii,
DECIDE:**

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Teia Sponte și însușită de George Becali,

Gheorghe-Radu Marino, Raul Volcinschi, Alina-Florentina Ciul și Victor Pițurcă în Dosarul nr. 1.912/33/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

Președintele Curții Constituționale,
Augustin Zegrean

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică